

Дистрикту Брчко може се уложити жалба апелационом одељењу, у смислу члана 15. став 2. тачка а), уколико то није предмет друге редовне жалбе.

2. Приговор могу уложити појединци, политичке странке и политичке коалиције. Апелационо одељење не поступа по анонимним приговорима. Сви приговори се објављују, ако у изузетним околностима није другачије одређено детаљним пословником.

3. Жалба се улаже у року од 15 дана од дана доношења одлуке последње инстанце. Жалба се улаже писмено, садржи кратак опис разлога и потпис подносиоца.

4. Апелационо одељење решава жалбу у року од 10 дана.

Члан 63.

Заступање

1. За време расправа подносилац жалбе може имати заступника. Подносиоца жалбе заступа пуномоћник по његовом избору.

2. Само пуномоћник овлашћен да поступа пред Судом у складу са чланом 12. може бити ангажован као заступник.

Члан 64.

Одлука

1. Одлуке жалбеног одељења су коначне и обавезујуће.

ЗАВРШНИ ДЕО

Члан 65.

Прелазне одредбе

1. Ако се не изврши избор судија у смислу члана 4. овог закона у року од шест месеци од дана ступања на снагу овог закона, судије може именовати Високи представник на период од највише пет година.

Члан 66.

Објављивање закона

1. Овај закон ће се објавити у „Службеном гласнику Босне и Херцеговине“, „Службеним новинама Федерације Босне и Херцеговине“ и „Службеном гласнику Републике Српске“.

Члан 67.

Ступање на снагу

1. Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Босне и Херцеговине“.

Користећи се овлашћењима која су ми дата у члану V Анекса 10 (Споразум о цивилном спровођењу Мирног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења наведеног Споразума о спровођењу цивилног дела Мирног уговора; и посебно узимајући у обзир члан II. 1. (д) истог споразума према којем је Високи представник овлашћен да „пружа помоћ када оцени да је то неопходно, у изналажењу решења за све проблеме који се јаве у вези са цивилним спровођењем“;

Позивајући се на тачку XI.2. Закључака Савета за спровођење мира који се састао у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којој је Савет поздравио намеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилном спровођењу Мирног уговора како би помогао у изналажењу решења за проблеме, како је претходно речено, „доношењем коначних одлука, када буде сматрао да је то неопходно“, у вези са одређеним питањима, укључујући (у складу са подтачком (ш) ове тачке) „мере у сврху обезбеђења имплементације Мирног споразума на читавој територији Босне и Херцеговине и њених ентитета“;

Имајући у виду да је Савет за спровођење мира на састанку у Бриселу 23. и 24. маја 2000. године позвао органе власти да наставе са широм реформом радног законодавства и система социјалног осигурања, те да је такође позвао Високог представника да искористи своја овлашћења у складу са мандатом како би се уклониле препреке које стоје на путу економској реформи и створили услови за

самоодрживи и тржишно оријентисани економски развој, да би се избегла економска криза у периоду док Босна и Херцеговина напушта економију зависну од донација;

Узимајући у обзир члан 68. став 12. Устава Републике Српске којим се Републици Српској даје надлежност да уређује радне односе;

Констатујући да је Влада Републике Српске предложила Народној скупштини Републике Српске да, што се тиче права радника на отпремнину, износ отпремнине буде заправо износ предвиђен у Одлуци која следи:

Констатујући, међутим, да се Законом који је Народна скупштина усвојила предвиђа посве другачије заснована отпремнина;

Имајући на уму да би обавеза исплате отпремнине коју је утврдила Народна скупштина проузроковала значајне финансијске потешкоће за велики број предузећа, чиме би се створиле препреке за процес приватизације и у опасност довео постојећи ниво запослености, као и одрживост предузећа у целој Републици Српској.

На основу свега наведеног, овим доносим следећу

ОДЛУКУ

О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О РАДУ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Закон о раду Републике Српске, који је донела Народна скупштина Републике Српске 24. октобра 2000. године и који треба да буде објављен у „Службеном гласнику Републике Српске“, приликом објављивања у наведеном Службеном гласнику овом одлуком ће бити измењен и допуњен, а измене и допуне које ступају на снагу на привременој основи од дана таквог објављивања (све док Парламентарна скупштина Босне и Херцеговине не усвоји овај закон у прописаној форми, без измена и допуна и без постављања услова) гласе:

Члан 1.

1. У Закону о раду, члан 151. брише се и замењује следећим текстом:

„Одредбе члана 127. овог закона о праву радника на отпремнину сходно ће се применити и на раднике који се, на дан ступања на снагу овог закона, затекну на чекању, на које су упућени у складу са чланом 64. Закона о радним односима („Службени гласник Републике Српске“, бр. 25/93, 14/94, 15/96, 21/96, 3/97 и 10/98), уколико их послодавац, у року од три месеца од дана ступања на снагу овог закона, не позове на рад.

Отпремнина из става 1. овог члана може износити највише у висини четири просечне месечне плате остварене у Републици Српској у последња три месеца пре месеца у коме раднику престаје радни однос.

Раднику из става 1. овог члана престаје радни однос истеком три месеца од дана ступања на снагу овог закона.“

Члан 2.

Ова одлука се објављује одмах у „Службеном гласнику Републике Српске“.

Број: 49/00
12. новембра 2000. године
Сарајево

Високи представник,
Волфганг Петрич, с.р.

Користећи се овлашћењима која су ми дата у члану V Анекса 10 (Споразум о цивилном спровођењу Мирног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења наведеног Споразума о спровођењу цивилног дела Мирног уговора; и посебно узимајући у обзир члан III.1.(д) истог споразума према којем је Високи представник овлашћен да „пружа помоћ када то оцени неопходним, у изналажењу решења за све проблеме који се јаве у вези са цивилним спровођењем“;

Позивајући се на тачку XI.2. Закључака Савета за имплементацију мира који се састао у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којој је Савет поздравио намеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења Споразума о цивилном спровођењу